

Sygn. akt III UK 59/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Tyszel

SSN Andrzej Wasilewski

Protokolant Małgorzata Beczek

w sprawie z wniosku T. Z.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi
Regionalnemu w R.

o prawo do renty inwalidzkiej rolniczej,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 października 2004 r.,

kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.

z dnia 22 stycznia 2004 r.,

oddala kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2004 r., Sąd Apelacyjny inie oddalił apelację
wnioskodawcy T. Z. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w R. w sprawie przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi Regionalnemu w R., o prawo do renty inwalidzkiej rolniczej, dzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte na opiniach biegłych lekarzy; neurologa, otolaryngologa, ortopedy oraz internisty, według których schorzenia rozpoznane u wnioskodawcy nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. W tej sytuacji wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity: Dz. U. z 1998 r. nr 7 poz. 25 ze zm.). Sąd wskazał, że wyrokiem z dnia 22 marca 1994 r., Sąd Wojewódzki w W. ustalił prawo wnioskodawcy do renty inwalidzkiej rolniczej, nie oznaczając, iż świadczenie ma charakter stały, stąd też wykonanie tego wyroku przez organ rentowy, który uznał, że jest to renta stała, nie było właściwe i nie rodziło przeszkód w skierowaniu wnioskodawcy na badania kontrolne dla ustalenia czy stan jego zdrowia nie uległ poprawie. Skoro w świetle zgromadzonych dowodów głuchota wnioskodawcy nie stanowiła przeszkody w prowadzeniu gospodarstwa rolnego, a w tym zakresie stan zdrowia nie uległ zmianie, brak podstaw do orzekania dalszej długotrwałej niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz § 2, § 5 pkt 3 i § 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 21 października 1991 r. w sprawie ustalania prawa do renty inwalidzkiej rolniczej oraz zgłaszania i ustalania okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy rolniczej (Dz. U. nr 103 poz. 449 ze zm.) „przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie”, wniósł o jego zmianę i uwzględnienie apelacji lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zdaniem wnioskodawcy nawet zakładając, że przyznane świadczenie miało charakter okresowy, brak podstaw do przyjęcia aby doszło do poprawy stanu zdrowia (upłynęło 10 lat), brak więc też przesłanek do odmowy przyznania świadczenia w dalszym ciągu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 393¹¹ k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, co oznacza, że jest wiązany jej podstawami i kierunkiem wniosków, a z urzędu bierze jedynie pod uwagę nieważność postępowania .

Jedyną podstawą kasacji w niniejszej sprawie był zarzut naruszenia prawa materialnego, a więc nie została podważona podstawa faktyczna sprawy (ustalenia, które były podstawą rozstrzygnięcia). W orzecznictwie kasacyjnym Sądu Najwyższego nie jest kwestionowany pogląd, że w przypadku gdy kasacja nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania, bądź gdy zarzut taki okaże się nieuzasadniony, Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym sprawy stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego wyroku (art. 393¹⁵ k.p.c.). Stanowisko takie zawierają między innymi wyroki z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 6/96 oraz II UKN 9/96 (OSNAPIUS 1997/11/199 i 201) oraz z dnia 12 października 1999 r., II UKN 140/99 (OSNAPIUS 2001/1/28 – notka i orzecznictwo tam wskazane), według których Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym sprawy, będącym podstawą wydania zaskarżonego wyroku, przy jednoczesnym braku zarzutu naruszenia konkretnego przepisu postępowania.

W rozpoznawanej sprawie, jedyną podstawą kasacji było naruszenie prawa materialnego, zaś jej uzasadnienie w istocie sprowadzało się do zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądu poczynionych na podstawie opinii biegłych lekarzy. Oznacza to, że nie zostało podważone w sposób prawem przewidziany ustalenie Sądu, że wnioskodawca nie jest długotrwale niezdolny do pracy, stąd też odmienne twierdzenia kasacji nie mogą zostać podzielone. W takiej sytuacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego jest oczywiście nieuzasadniony, bowiem przy ustalonym braku niezdolności do pracy rolniczej, brak podstaw do przyznania świadczenia.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 393¹⁵ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.